

Sygn. akt II CSK 108/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. G.
przeciwko M.W.
o wydanie lokalu mieszkalnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 września 2011 r.,

- 1) odrzuca skargę**
- 2) oddala wniosek adw. R. O. o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 września 2011r. w sprawie z powództwa S. G. przeciwko M. W. o wydanie lokalu mieszkalnego Sąd Apelacyjny oddalił obie apelacje i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł powód S. G. powołując się na podstawę kasacyjną naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 233 § 1 k.p.c., polegającym na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, czego konsekwencją jest oddalenie apelacji powoda pomimo tego, że zebrane dowody uzasadniają uwzględnienie powództwa windykacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem naruszono art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i poczynienie istotnych ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, czego konsekwencją jest oddalenie apelacji powoda pomimo tego, że zebrane dowody uzasadniają uwzględnienie powództwa windykacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Przy czym zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Niewątpliwie Sąd Apelacyjny jest „sądem faktu”, zaś Sąd Najwyższy „sądem prawa”. W konsekwencji Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy Sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Odnosząc powyższe rozważania do

przedstawionej skargi stwierdzić należy, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga została oparta na zarzutach dotyczących oceny dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sposób sformułowania podstawy skargi oraz jej uzasadnienie jednoznacznie wskazują, że celem skargi była jedynie niedopuszczalna próba podważenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Podniesienie w skardze zarzutów, o których mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje. Skoro skarżący polemizuje jedynie z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sądy obu instancji, to skarga kasacyjna jest niedopuszczalna *a limine* i podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej adwokatowi ustanowionemu z urzędu. Pomoc prawna powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście. W niniejszej sprawie pomoc prawna udzielona powodowi polegała na sporządzeniu i wniesieniu skargi kasacyjnej nie spełniającej wymagań stawianych temu środkowi, co spowodowało jej odrzucenie. W związku z tym brak przesłanek, by na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 ze zm.), przyznać zwrot tych kosztów (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97 – Biuletyn SN 1999 r., nr 5, s. 10).